

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: David Smith

Strona pozwana: Patrick Meade, Philip Meade, FBD Insurance plc, Ireland, Attorney General

Sentencja

Prawo Unii, a w szczególności art. 288 TFUE, należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, przed którym toczy się spór pomiędzy jednostkami i który nie jest w stanie dokonać wykładni przepisów prawa krajowego sprzecznych z przepisem dyrektywy spełniającym wszystkie przesłanki wymagane do wywarcia skutku bezpośredniego, która to wykładnia byłaby zgodna z tym ostatnim przepisem, nie jest zobowiązany jedynie na podstawie prawa Unii odstąpić od stosowania tych przepisów prawa krajowego oraz klauzuli znajdującej się zgodnie z nimi w umowie ubezpieczenia.

W sytuacji takiej jak ta rozpatrywana w postępowaniu głównym strona poszkodowana w wyniku niezgodności prawa krajowego z prawem Unii lub osoba, która wstąpiła w prawa tej strony, będzie jednak mogła powołać się na orzecznictwo wynikające z wyroku z dnia 19 listopada 1991 r., *Francovich i in.* (C-6/90 i C-9/90, EU:C:1991:428), w celu uzyskania w stosownym przypadku od państwa członkowskiego naprawienia poniesionej szkody.

⁽¹⁾ Dz.U. C 151 z 15.5.2017.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Nefiye Yön / Landeshauptstadt Stuttgart

(Sprawa C-123/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Stowarzyszenie EWG – Turcja – Decyzja nr 2/76 – Artykuł 7 – Klauzula „standstill” – Prawo pobytu członków rodziny pracownika tureckiego – Obowiązek uzyskania wizy przy wjeździe na terytorium państwa członkowskiego)

(2018/C 352/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nefiye Yön

Strona pozwana: Landeshauptstadt Stuttgart

przy udziale: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Sentencja

Artykuł 7 decyzji nr 2/76 z dnia 20 grudnia 1976 r. wydanej przez Radę Stowarzyszenia powołaną Układem ustanawiającym stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją, podpisanym w dniu 12 września 1963 r. w Ankarze przez Republikę Turcji z jednej strony i przez państwa członkowskie EWG oraz Wspólnotę z drugiej strony, zawartym, zatwierdzonym i ratyfikowanym w imieniu tej ostatniej decyzją Rady 64/732/EWG z dnia 23 grudnia 1963 r., należy interpretować w ten sposób, że przepis prawa krajowego, taki jak będący przedmiotem postępowania głównego, wprowadzony w okresie od dnia 20 grudnia 1976 r. do dnia 30 listopada 1980 r., uzależniający wydanie zezwolenia na pobyt w celu łączenia rodzin obywatelom państw trzecich, którzy są członkami rodziny pracownika tureckiego legalnie zamieszkującego w danym państwie członkowskim od uzyskania przez tych obywateli, przed wjazdem na terytorium krajowe, wizy w celu wspomnianego łączenia rodzin stanowi „nowe ograniczenie” w rozumieniu tego przepisu. Taki przepis może jednak być uzasadniony względami wchodzącymi w zakres skutecznej kontroli imigracji i zarządzania przepływami migracyjnymi, lecz może zostać dopuszczony jedynie pod warunkiem, że jego szczegółowe zasady wykonania nie wykraczają poza to, co jest niezbędne dla osiągnięcia zamierzonego celu, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 318 z 25.9.2017.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Land Nordrhein-Westfalen / Dirk Renckhoff

(Sprawa C-161/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Prawo autorskie i prawa pokrewne – Dyrektywa 2001/29/WE – Społeczeństwo informacyjne – Harmonizacja niektórych aspektów prawa autorskiego i praw pokrewnych – Artykuł 3 ust. 1 – Publiczne udostępnianie – Pojęcie – Zamieszczenie na stronie internetowej, bez zgody podmiotu praw autorskich, fotografii, która została wcześniej opublikowana bez ograniczeń i za zgodą tego podmiotu na innej stronie internetowej – Nowa publiczność)

(2018/C 352/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Land Nordrhein-Westfalen

Strona pozwana: Dirk Renckhoff

Sentencja

Pojęcie „publicznego udostępniania” w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono zamieszczenie na stronie internetowej fotografii, która została wcześniej opublikowana na innej stronie internetowej bez ograniczeń uniemożliwiających jej pobranie i za zgodą podmiotu praw autorskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 17.7.2017.